

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 58 0 Ps 231670 25 Rev
Sarajevo, 29.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sanje Jaramaz-Dedić, kao predsjednice vijeća, Gorana Nezirovića i Sanele Kovač-Grabonjić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „Dejokop“ d.o.o. Bok, Domobranska 130, koga zastupa punomoćnik Ivan Krišić, advokat iz Orašja, ulica III br. 24, protiv tuženog JP „Elektroprivreda HZ HB“ d.d. Mostar, ul. Kralja Petra Krešimira IV br. 6-A, koga zastupa direktor, kao zastupnik po zakonu, te punomoćnica po zaposlenju Irena Drinovac, radi naknade štete, vrijednost spora 16.186,68 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru broj: 58 0 Ps 231670 25 Pž 2 od 29.09.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 29.01.2026. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Revizija se dopušta i djelimično usvaja u pogledu drugog i trećeg pitanja te se obje nižestepene presude preinačavaju tako što se nalaže tuženom da tužitelju na ime naknade materijalne štete s naslova izgubljene koristi isplati iznos od 16.186,68 KM, zajedno sa zateznom kamatom počev od 01.01.2020. godine pa do isplate, kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 6.820,00 KM, sve u roku od 30 dana od dana prijema prijepisa ove presude.

U preostalom dijelu revizija se odbija.

U pogledu prvog pitanja revizija se odbacuje.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Mostaru broj: 58 0 Ps 231670 25 Ps 3 od 22.04.2025. godine odbijen je tužbeni zahtjev kojim je tužitelj tražio da mu tuženi na ime naknade materijalne štete isplati iznos od 16.186,68 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 09.02.2019. godine pa do isplate. Istom presudom odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Mostaru broj: 58 0 Ps 231670 25 Pž 2 od 29.09.2025. godine žalba tužitelja je odbijena kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđena.

Protiv drugostepene presude, pozivom na odredbe člana 237. stav 3. i 4. Zakona o parničnom postupku, reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj i to zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija dopusti i nakon toga usvoji te obje nižestepene presude preinače tako da se tužbeni zahtjev

usvoji u cijelosti, uz obavezivanje tuženog na naknadu troškova cjelokupnog postupka, ili pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U podnesenom odgovoru na reviziju tuženi je predložio da se revizija odbaci kao nedozvoljena.

Nakon što je ispitao drugostepenu presudu u granicama propisanim odredbom člana 241. stav 2. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio:

Revizija je dopuštena i osnovana.

Prema odredbi člana 237. stav 3. ZPP Vrhovni sud Federacije može, izuzetno, dopustiti reviziju u svim predmetima ako ocijeni da bi odlučivanje po reviziji bilo od značaja za primjenu prava u drugim slučajevima.

Odredbom člana 241. stav 2. ZPP propisano je da u povodu revizije iz člana 237. stav 3. ovog zakona revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojeg je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo, uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose.

Predmet spora je zahtjev za naknadu materijalne štete s naslova izmakle koristi zbog nezakonito provedenog postupka javne nabavke.

U postupku pred prvostepenim sudom utvrđeno je, u bitnom, slijedeće činjenično stanje:

- da je tuženi, kao ugovorni organ, proveo otvoreni postupak javne nabavke radova „Nabava zemljano-građevinskih radova za potrebe redovitog održavanja i izrade priključka DP sjever-LOT-1 Poslovnica Orašje i Elektro Domaljevac“, pokrenut odlukom tuženog od 31.08.2016. godine;
- da je tužitelj, kao ponuđač, blagovremeno dostavio svoju ponudu i da su, pored tužitelja, ponude dostavila još dva ponuđača, od kojih je jedan ponuđač bila grupa ponuđača koju su činili „Elprom Zamboni“ d.o.o. Maglaj i „Geo Put“ d.o.o. Maglaj;
- da je Povjerenstvo tuženog ponudu tužitelja ocijenilo kompletnom i zadovoljavajućom, ali je posao dodijeljen grupi ponuđača, kao prvorangiranom ponuđaču;
- da je tužitelj protiv Odluke o okončanju postupka javne nabavke od 28.11.2016. godine izjavio žalbu, koju je Ured za razmatranje žalbi (u daljem tekstu: URŽ) djelimično uvažio, nakon čega je tuženi dana 09.02.2017. godine donio novu odluku kojom je ponovo kao najpovoljnijeg ponuđača izabrao grupu ponuđača;
- da je tužitelj protiv navedene odluke izjavio žalbu koja je rješenjem URŽ od 30.03.2017. godine odbijena i potvrđena Odluka tužene od 09.02.2017. godine;
- da je protiv navedenog rješenja tužitelj pokrenuo upravni spor pred Sudom BiH, koji je svojom presudom br. S1 3 U 02515617 U od 11.12.2018. godine poništio navedeno rješenje URŽ i vratio mu predmet na ponovni postupak, nakon čega je URŽ, u ponovnom postupku, rješenjem od 27.12.2018. godine ponovo odbio žalbu tužitelja;
- da je tužitelj protiv tog rješenja pokrenuo upravni spor u kome je Sud BiH donio presudu broj S1 3 U 031600 19 U od 15.10.2020. godine kojom je tužba uvažena i rješenje URŽ

¹ „Službene novine F BiH“ broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

poništeno, nakon čega je URŽ, svojim rješenjem od 15.11.2020. godine, poništio Odluku tužene od 09.02.2017. godine o izboru najpovoljnijeg ponuđača;

- da je u međuvremenu ugovoreni posao sa izabranom grupom ponuđača za LOT 1 do tada već bio okončan;
- da bi tužitelj, da nije izabrana grupa ponuđača, bio izabran kao najpovoljniji ponuđač i da bi po redovnom toku stvari ostvario korist u iznosu od 16.186,68 KM, pri čemu je navedeni iznos štete nastao za tužitelja u toku 2019. godine.

U iznesenoj činjeničnoj i pravnoj situaciji prvostepeni sud je odbio tužbeni zahtjev na osnovu slijedećih pravnih zaključaka:

- da iz posljednje presude Suda BiH od 15.10.2020. godine i rješenja URŽ od 15.11.2020. godine proizilazi da tuženi nije pravilno cijenio ponude u predmetnoj javnoj nabavki, čime je riješeno prethodno pitanje protivpravnosti postupanja tuženog, kao jednog od elemenata odgovornosti za štetu;
- da je to protivpravno postupanje tuženog u direktnoj vezi sa štetom koja je nastala za tužitelja koji bi, za slučaj pravilno provedenog postupka javne nabavke, bio izabran za najpovoljnijeg ponuđača i ostvario korist u iznosu od 16.186,68 KM;
- da tuženi u konkretnom slučaju ne odgovara po načelu objektivne odgovornosti, već po načelu krivice (članovi 154. stav 1., 158., 172. i 189. stav 1. i 3. ZOO);
- da se svijest tuženog o protivpravnosti vlastitog postupanja i namjera da se pričini šteta mora procjenjivati isključivo u periodu do kraja 2019. godine, u kome je tužena postupala po konačnim odlukama viših instanci (odluke URŽ), pa da stoga nema krivice tuženog pa tako ni njegove odštetne odgovornosti u ovoj pravnoj stvari.

Drugostepeni sud je prihvatio kao pravilna i potpuna činjenična utvrđenja prvostepenog suda, ali je zaključak o neosnovanosti tužbenog zahtjeva zasnovao na slijedećim pravnim stavovima:

- da je u smislu člana 172. ZOO za postojanje odgovornosti pravnog lica potrebno utvrditi postojanje štetne radnje organa pravnog lica, postojanje štete za treće lica i postojanje uzročne veze između štetne radnje i nastale štete (odluke Ustavnog suda BiH AP-1643/17 i odluka Vrhovnog suda FBiH broj 32 0 Ps 422552 25 Rev);
- da odgovornost za štetu iz člana 172. ZOO ne pretpostavlja krivicu, ali ni uzročnost, već da se radi o posebnoj odgovornosti koja ne spada ni u subjektivnu niti u objektivnu odgovornost za štetu (odluke Vrhovnog suda FBiH broj: 58 0 Ps 270425 25 Rev od 11.09.2025. godine);
- da se u primjeni odredbe člana 172. ZOO, odnosno za ocjenu da li je organ pravnog lica postupao po važećim zakonskim propisima ili po uobičajenim pravilima struke, mora voditi računa o standardu „dovoljno ozbiljne povrede“, kojeg je u svojoj praksi uspostavio Evropski sud za ljudska prava;
- da je u periodu od 09.02.2017. godine do 11.12.2018. godine tuženi bio vezan odlukama URŽ i vlastitom konačnom odlukom prema izabranoj grupi ponuđača;
- da je članom 58. Zakona o javnim nabavkama propisano koje obavezne elemente svaka ponuda treba da ima, pa je tako u tački a) propisano da ista mora sadržavati ime i sjedište ponuđača, a za grupu ponuđača podatke o svakom članu grupe ponuđača, kao i jasno određenje člana grupe koji je ovlašten predstavnik grupe ponuđača za učešće u postupku javne nabavke, za komunikaciju i za zaključenje ugovora, a da je u tački g) propisano da ponuda mora sadržavati potpis podnosioca ponude ili ovlaštenog lica na osnovu punomoći koja u tom slučaju mora biti priložena u originalu ili ovjerenoj kopiji;
- da je očigledno da je u ovom postupku javne nabavke bilo problema u primjeni naprijed navedenih zakonskih odredbi u situaciji kada je ugovorni organ kao valjan potpis ponuđača na ponudi prihvatio potpis S.Z., direktora firme „Elprom Zamboni“ d.o.o. Maglaj, iako je u

aktuelnom sudskom registru navedeno da je za zastupanje drugog člana grupe Geo Put d.o.o. Maglaj ovlašten S.H., ali da je ugovorni organ imao priliku da iz cjelokupne ponude izabranog ponuđača „iščita“ ko je nositelj posla u ime grupe, ko je član grupe i ko je kontakt osoba, a sve na temelju dostavljenog ugovora o poslovno-tehničkoj saradnji od 21.10.2016. godine kao i na temelju ostale dostavljene tenderske dokumentacije;

- da se slijedom navedenog može zaključiti da se u konkretnom slučaju radi o pogrešnom tumačenju pravne norme, a ne o dovoljno ozbiljnoj povredi koja za sobom povlači odštetnu odgovornost;

- da su ugovorno tijelo i URŽ pogrešno utvrdili činjenično stanje i s tim u vezi pogrešno primijenili materijalno pravo (odredbu člana 58. stav 1. tačka a) Zakona o javnim nabavkama) kada su utvrdili da je društvo „Elprom Zamboni“ d.o.o. Maglaj ujedno i predstavnik grupe pa da mu stoga nije potrebna punomoć drugog člana grupe da u njegovo ime i za njegov račun podnese ponudu i potpiše ugovor, ali da je URŽ u svojim odlukama dao obrazloženje iz kojih razloga je smatrao ponudu grupe ponuđača potpunom te taj stav obrazložio činjenicom da je grupa ponuđača, nakon prijema Odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača i po okončanom postupku javne nabavke, dostavila Ugovor o udruživanju u grupu podnositelja prijave od 13.02.2017. godine, sa svim potrebnim elementima;

- da se pogrešno pravno tumačenje zakonske norme od strane ugovornog tijela ili URŽ u okviru njihovih redovnih ovlaštenja ne može smatrati nezakonitim ili nepravilnim radom s obzirom na njihova diskreciona ovlaštenja, tako da je u svakom konkretnom slučaju potrebno cijeliti zakonitost provedenog postupka;

- da bi bilo suprotno načelu dvostepenosti upravnog postupka kada bi se prihvatio stav da svaka ukinuta ili preinačena odluka u žalbenom postupku predstavlja nezakonito postupanje i osnovu za odgovornost za naknadu štete;

- da činjenica da je povodom pravnog lijeka ukinuta, poništena ili preinačena osporena odluka zbog pogrešne primjene zakona nije dovoljna za zaključak o skrivljenom postupanju organa tuženog s ciljem da se izigraju prava koja nekom pripadaju.

Osporavajući pravilnost pravnog zaključka drugostepenog suda tužitelj je u reviziji postavio slijedeća pravna pitanja:

„1. Kako drugostepeni sud treba postupiti ukoliko materijalno pravo tumači drugačije od prvostepenog suda i obrazloži ga dijametralno drugačije od prvostepenog suda, da li u tom slučaju može odbiti žalbu i potvrditi prvostepenu presudu?

2. Da li postoji „dovoljno ozbiljna povreda“ ako se prihvati ponuda koja ne sadrži ime i sjedište ponuđača, a za grupu ponuđača podatke o svakom članu grupe ponuđača, kao i jasno određenje člana grupe koji je ovlašten predstavnik grupe ponuđača za učešće u postupku javne nabavke, za komunikaciju i za zaključenje ugovora, te potpis podnosioca ponude ili ovlaštenog lica na osnovu punomoći koja u tom slučaju mora biti priložena u originalu ili ovjerenoj kopiji?

3. Da li „dovoljno ozbiljnu povredu“ predstavlja postupanje organa ukoliko prihvati ponudu koja ne sadrži punomoć podnosioca ponude ili ovlaštenog lica ako se kao ponuđač javlja grupa lica?“

Kao razlog važnosti za odlučivanje o prvom pravnom pitanju tužitelj je naveo da je potrebno da ovaj revizijski sud razriješi pitanje postupanja drugostepenog suda kada su njegovi pravni stavovi u očiglednoj koliziji sa pravnim stavovima prvostepenog suda.

U pogledu drugog i trećeg postavljenog pitanja tužitelj navodi da su ta pitanja važna za osiguranje jedinstvene primjene prava, jer o pitanju primjene odredbe člana 172. ZOO postoji kako različita sudska praksa, tako i različiti stavovi u pravnoj teoriji, pri čemu se pozvao na presudu Općinskog suda u Livnu broj 68 0 Ps 059612 20 Ps od 15.06.2021. godine, presudu

Općinskog suda u Mostaru broj 58 0 Ps 193832 17 Ps od 19.06.2020. godine i presudu Vrhovnog suda Republike Srpske broj 59 0 Ps 034038 21 Rev od 30.06.2022. godine.

Ovaj revizijski sud ocjenjuje da su za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni važni drugo i treće postavljeno pravno pitanje, koja po svojoj sadržini i smislu predstavljaju jedinstvenu pravnu cjelinu i međusobno se dopunjuju. Navedenu ocjenu ovaj sud zasniva na činjenici da je na Panelu za ujednačavanje sudske prakse održanom 07.10.2025. godine razmatrana, u širem smislu, primjena odredbe člana 172. ZOO u vezi sa pitanjem odgovornosti države za štetu koju njen organ prouzrokuje trećem licu, i zauzet pravni stav u pogledu sadržine pravnog standarda „dovoljno ozbiljna povreda“, kojeg je prilikom odlučivanja u ovoj pravnoj stvari imao u vidu i drugostepeni sud, ali je taj pravni standard u konkretnom slučaju pogrešno protumačio i primijenio. Pored toga, ovaj revizijski sud kao razlog važnosti za odlučivanje o navedenim pitanjima je imao u vidu i potencijalnu opasnost od uspostavljanja pogrešne sudske prakse u sporovima za naknadu štete prouzrokovane nepravilnostima u postupku provođenja javne nabavke (član 121. Zakona o javnim nabavkama), tim više što sam postupak javnih nabavki nosi sa sobom povećan rizik od postojanja sukoba interesa i koruptivnog ponašanja.

Odredbom člana 172. ZOO propisano je da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem funkcija.

Iz samog teksta odredbe člana 172. ZOO proističe da pravno lice odgovara pod uslovom da je nastupila šteta, da je ta šteta pogodila imovinska ili neimovinska dobra nekog trećeg lica i da je nastala šteta posljedica radnje (aktivnih ili pasivnih) organa pravnog lica koje su u neposrednoj ili posrednoj uzročnoj vezi sa vršenjem službene funkcije organa pravnog lica. Takvo tumačenje odredbe člana 172. ZOO u svojim odlukama iznosi i Ustavni sud BiH, kako je to naveo i sam drugostepeni sud. Pri tome, Ustavni sud BiH jasno naglašava da namjera ili pristanak da se šteta nanese trećem licu nije uslov odgovornosti po osnovu odredbe člana 172. ZOO, kako je to zaključeno i na naprijed navedenom Panelu od 07.10.2025. godine. Zakonodavac u navedenoj odredbi nije predvidio mogućnost oslobođenja pravnog lica od ove odgovornosti dokazivanjem odsustva vlastite krivice, što bi moglo upućivati da se odgovornost zasniva na uzročnoj vezi između radnje pravnog lica, koja je izvršena po njegovom organu i štete, kao njene posljedice, o čemu u sudskoj praksi i pravnoj teoriji ne postoji jedinstven stav.

Na Panelu za ujednačavanje sudske prakse od 07.10.2025. godine usaglašeno je pravno shvatanje prema kome, između ostalog, namjera ili pristanak da se šteta nanese nije uslov odgovornosti po osnovu odredbe člana 172. ZOO a da se pri ocjeni da li je povreda pravila dovoljno ozbiljna uzimaju u obzir: jasnoća i preciznost povrijeđenog pravila, mjera diskrecione slobode ostavljene nadležnim tijelima, da li je povreda namjerna ili nije namjerna, da li je povreda pogreška u pravu ispričiva ili ne, te da li se radi o očitom kršenju postojeće prakse, te da se pored ozbiljnosti povrede cijene i njene posljedice za oštećenog, kako na njega ne bi bio stavljen nesrazmjeran i prekomjeran teret.

Suprotno stavu drugostepenog suda, ovaj revizijski sud ocjenjuje da se ne može isključiti odgovornost pravnog lica za pogrešnu primjenu materijalnog prava ukoliko organ pravnog lica tumači i primjenjuje propise na način da se to tumačenje protivi najosnovnijem pravnom shvatanju i razumijevanju zakona. Odlučujuće je u takvom slučaju da li je riječ o propisu (pravnoj normi) koji je jasno određen tako da je isključena svaka dilema o njegovom značenju ili je riječ o nerazumljivom propisu ili eventualno o pravnoj praznini.

Prema odredbi člana 58. stav 1. tačka a) Zakona o javnim nabavkama svaka ponuda obavezno sadrži ime i sjedište ponuđača, a za grupu ponuđača podatke o svakom članu grupe ponuđača, kao jasno određenje člana grupe koji je ovlašćeni predstavnik grupe ponuđača za učešće u postupku javne nabavke, za komunikaciju i za zaključenje ugovora, dok je tačkom g) istog zakonskog člana propisano da ponuda obavezno sadrži potpis podnosioca ponude ili ovlašćenog lica na osnovu punomoći koja u tom slučaju mora biti priložena u originalu ili ovjerenoj kopiji.

U konkretnom slučaju je nesporno utvrđeno da ponuda grupe ponuđača ne sadrži jasno određenje člana grupe koji je ovlašćeni predstavnik grupe ponuđača, odnosno da ponuda nije potpisana od predstavnika „Geo Put“ d.o.o. Maglaj, kao drugog člana grupe ponuđača, niti sadrži njegovu punomoć kojom ovlašćuje predstavnika „Elprom Zamboni“ d.o.o. Maglaj da podnese ponudu i predstavlja grupu ponuđača. Ugovor o poslovno-tehničkoj saradnji, zaključen 21.10.2016. godine između „Elprom Zamboni“ i „Geo Put“, na koji se poziva drugostepeni sud, uopšte ne sadrži odredbu o nosiocu grupe. Takva odredba sadržana je tek u članu 4. Ugovora o udruživanju u grupu ponuđača radi učešća u postupku javne nabavke i zajedničkom nastupu od 13.02.2017. godine, nakon što je odluka o najpovoljnijem ponuđaču već bila donesena. Stoga se, suprotno stavu drugostepenog suda, propust dostavljanja punomoći ne može sanirati tumačenjem dokumentacije dostavljene nakon donošenja konačne odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača.

Osnovom navedenog ovaj revizijski sud zaključuje da se u konkretnom slučaju ne radi o ispričivom pogrešnom tumačenju pravne norme, jer su odredbe člana 58. stav 1. tačke a) i g) jasne, precizne i nedvosmislene te po svom sadržaju ne predstavljaju pravni izazov niti ostavljaju mogućnost za različita tumačenja. Zbog toga se u konkretnom slučaju ne može prihvatiti pravni stav drugostepenog suda da je postojanje odštetne odgovornosti u smislu odredbe člana 172. ZOO isključeno u slučaju pogrešnog pravnog tumačenja zakonske norme od strane organa pravnog lica u okviru njegovih redovnih ovlaštenja.

Stoga odgovor na postavljena pitanja glasi: Prihvatanje ponude grupe ponuđača koja ne sadrži jasno određenje člana grupe koji je ovlašćeni predstavnik grupe ponuđača za učešće u postupku javne nabavke, niti punomoć za podnosioca ponude izdatu od strane drugog člana grupe ponuđača, predstavlja „dovoljno ozbiljnu povredu“ koja, uz ispunjenje ostalih pretpostavki odgovornosti za štetu, dovodi do odštetne odgovornosti pravnog lica za štetu s naslova izgubljene koristi prema ponuđaču čija je ponuda po redovnom toku stvari trebala biti prihvaćena kao najpovoljnija.

Kako se iz svih utvrđenih činjenica predmeta nesumnjivo može zaključiti da se u konkretnom slučaju radi o kršenju pravne norme od koje zavisi dodjeljivanje subjektivnog prava tužitelju, da postoji uzročna veza između te povrede i štete koju je pretrpio tužitelj te da je povreda dovoljno ozbiljna, to su sudovi nižeg stepena pogrešno primijenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtjev kao neosnovan, pa je primjenom odredbe člana 250. stav 1. ZPP odlučeno kako je to bliže navedeno u stavu prvom izreke ove revizijske odluke. Prilikom odlučivanja o sporednom zahtjevu za isplatu zakonske kamate ovaj revizijski sud je imao u vidu da je, shodno nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke te utvrđenju prvostepenog suda, šteta za tužitelja nastala konačno u toku 2019. godine, te je zakonska kamata na iznos glavnog duga dosuđena počev od 01.01.2020. godine (član 277. stav 1. u vezi sa članom 186. ZOO).

Kako je preostali dio zahtjeva za isplatu zakonske kamate (period od 09.02.2019. godine do 01.01.2020. godine) neosnovan, to je odlučeno kako je to bliže navedeno u stavu drugom izreke ove revizijske odluke.

Kako tužitelj u postupku nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svoga zahtjeva, to su mu dosuđeni cjelokupni troškovi prvostepenog postupka, bliže navedeni u njegovom pismenom troškovniku od 20.03.2025. godine i obrazloženju prvostepene presude (član 12. u vezi sa članom 13. stav 1. tačke a), b), c) i članom 31. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata). Tužitelj nije zahtijevao naknadu troškova nastalih u povodu žalbe i revizije.

Treće postavljeno pitanje nije važno za odluku u ovoj pravnoj stvari jer je drugostepeni sud u konkretnom slučaju svoju odluku o odbijanju žalbe mogao zasnovati na pravnoj argumentaciji drugačijoj od one koju je dao prvostepeni sud, budući da istu nije zasnovao na drugačijem činjeničnom stanju od onog koje je utvrdio prvostepeni sud ili na pravnim aspektima spora o kojima se nije raspravljalo u prvostepenom postupku, pa je u pogledu navedenog pitanja, primjenom odredbe člana 247. stav 7. ZPP, odlučeno kako je to bliže navedeno u stavu trećem izreke ove revizijske odluke.

Predsjednica vijeća
Sanja Jaramaz-Dedić, s.r.